

İÇİNDEKİLER

EDİTÖR
GÜLENAY ZİYA

GRAFİK TASARIM
MUSAVVİBE

EY İMAN EDENLER
Karia ECRİN

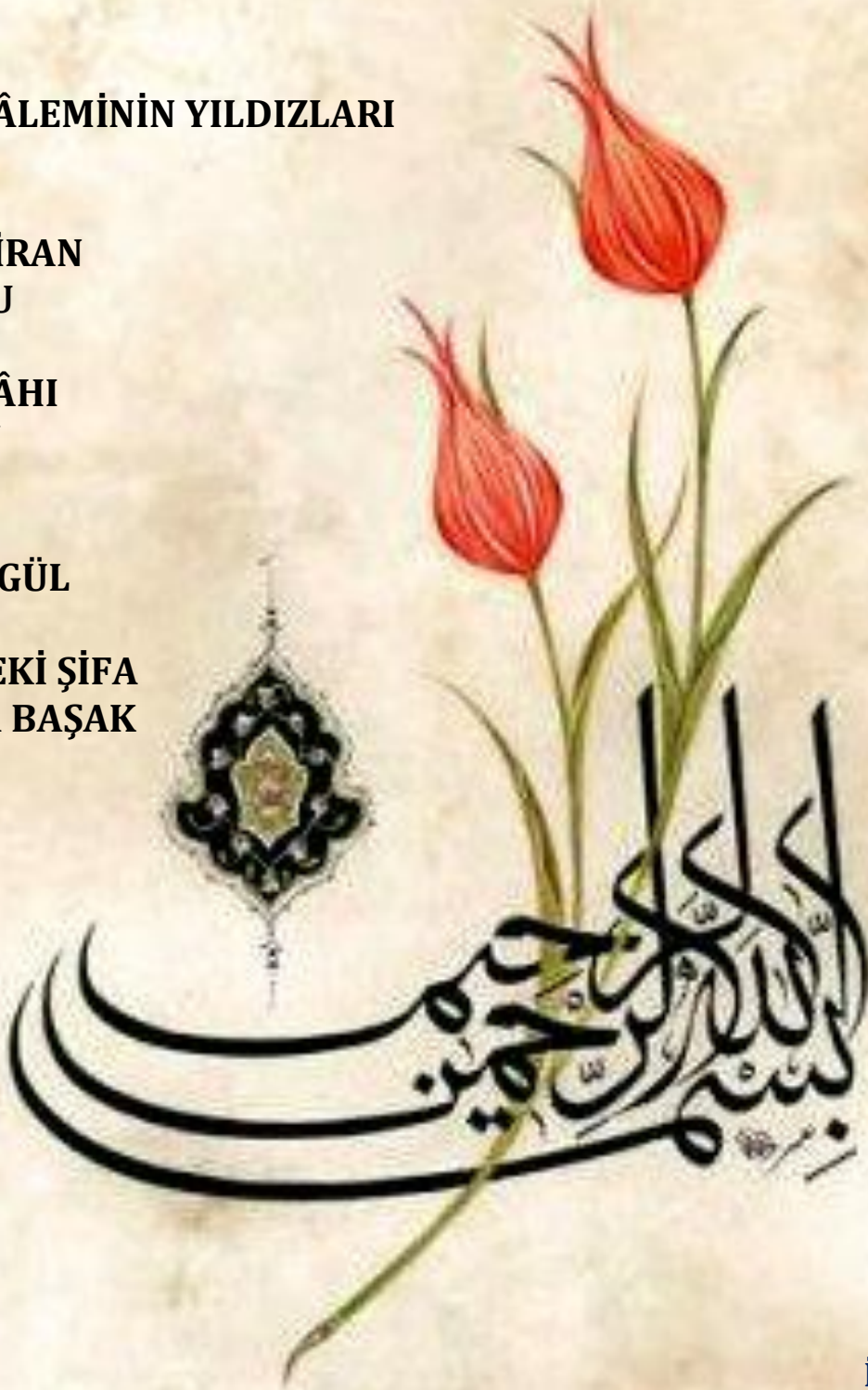
HANIMLAR ÂLEMİNİN YILDIZLARI
MEFTUN AY

SOHBET-İ PİRAN
ESMA YOLCU

ÜMİT DERGÂHI
HİLAL ARZU

SAĞLIK
ESLEM SARIGÜL

BİTKİLERDEKİ ŞİFA
Sare Şüheda BAŞAK

Yıl: 5
Sayı: 28
İrşad Dergisi
Ocak-Şubat sayısı

EY İMAN EDENLER Karia ECRİN

Ayet: *Ey iman edenler! Allah'a ve O'nun Resul'üne ve Resul'üne indirdiği Kitaba ve daha önce indirdiği Kitaba iman edin. Ve kim, Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, resullerini ve yevm'il ahiri (sonraki ahir gününü) inkâr ederse, o takdirde uzak bir dalâletle sapmış olur.*(Nisa 136)

FARİSİ'NİN YOLU

Yâ eyyuhâllezîne âmenû, âminû billâhi ve resûlihî vel kitâbillezî nezzele alâ resûlihî vel kitâbillezî enzele min kabl(kablu). Ve men yekfur billâhi ve melâiketihî ve kutubihî ve rusulihî vel yevmil âhiri fe kad dalle dalâlen baîdâ(baîden).

Ey iman edenler! Allah'a ve O'nun Resul'üne ve Resul'üne indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba iman edin. Ve kim, Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, resullerini ve yevm'il ahiri (sonraki ahir gününü) inkâr ederse, o takdirde uzak bir dalâletle sapmış olur. (Nisa 136)

Ayet ile ilgili İbn i Kesir tefsiri şöyledir: “Allah Teâlâ; iman eden kullarına, imanın bütün hükümlerine, şubelerine, rükünlerine ve temellerine girmelerini emrediyor. Bu, hâsıl olanı yeniden tahsil anlamına değil, bilakis kâmil olanı daha mükemmelleştirme, yerleştirme ve ona devam kabilindedir. Nitekim mümin her namazında : «Bizi, doğru yola ilet.» der. Bunun anlamı, bizi bunda basiretli kıl, bizim hidayetimizi arttır ve bizi bunda sabit kıl, demektir. Nitekim Allah Teâlâ başka bir Ayet-i Kerime’de de şöyle buyurur: «Ey iman edenler! Allah’tan korkun ve peygamberine inanın.» (Hadîd, 28).«Peygamberine indirdiği kitaba inanın.» Ayetinde Kur'an kastedilmektedir. «Daha önce indirdiği kitaba inanın.» kısmındaki kitap ise cins isim olup daha önceki kitapların hepsi hakkında geneldir.

Zira o kulların dünya ve ahretleri hakkındaki ihtiyaçlarına göre ve olaylar üzerine parça parça inmiştir. Önceki kitaplar ise, bir bütün halinde inmişti. Bunun için Allah Teâlâ : «Daha önce indirdiği kitaba» buyurmuş, sonra da : «Kim Allah'ı, meleklerini, kitaplarını, peygamberlerini ve âhret gününü inkâr ederse şüphesiz derin bir sapıklığa düşmüştür.» buyurmuştur ki böyleleri hidayet yolundan çıkmış, doğruluktan ve adaletten bütünüyle uzaklaşmışlardır.”

Bakara suresi 2. ayeti kerimede Allah Teâlâ “Bu kendisinde şüphe olmayan muttakiler için yol gösterici olan bir kitaptır.” buyurur. "Bana kulluk edin ■ doğru yol budur." der. (Yasin suresi 61. ayeti kerime) Peygamberi, iki cihan serveri Hazreti Muhammed Mustafa'ya (sallallahu aleyhi ve sellem) “Doğru bir yol üzerinde(sin).” buyurarak, yolun doğrusunu kullarına gösterir. O güzeller güzeli peygamber de (sallallahu aleyhi ve sellem) "Gerçekten benim de Rabbim sizin de Rabbinizdir. Öyleyse O'na ibadet edin. Doğru olan yol işte budur." (Ali İmran-51) diyerek yolu aydınlatır.

İşte yol da yolcu da bizlere böyle anlaşılır bir şekilde açıklanmıştır. Anlaşıldığı gibi anlaşılmağıza, kargaşaya yer yoktur. Yolcuya düşen Peygamberin ayak izlerine basmaktır, yol yürümektir. Yol bellidir ya, yine de kul yoldan çıkabilir, yola da girebilir, kimi cennetinin yolunu yürür, kimi cehennemini... Hatada ısrar eden de olur bu dünyada, yan yatıp çamura batan da olur, tövbe ırmaklarında yıkanıp doğru yola devam eden de... Yolcularda da devir daim olur, yollar belirir insan sayısınca. Yanlış yollar da türer, doğruya varan yollar da.

Bu düzende “Yolcular yanılır yollar yanılmaz” der, ne de güzel der Seyrani, “Ben doğru yolda kaybolmuş kişi görmedim” diye ekler, Şirazi. “Hakka giden yolu basmazlar kurbanım” diyerek konuyu tamamlar Hüseyini...

Yol ile ilgili her yolcunun bir sözü vardır elbet, bir hikâyesi vardır yolculuğunun. Allah'a giden yollar gökteki yıldızların sayısı kadar madem, o halde yol hikâyelerinden bol ne var...

Konu yol olunca, Allah'a giden yollar da gökteki yıldızlar kadar çok olunca, bu yıldızlardan biri düşer aklımıza... Hem de öyle bir yıldız ki bu, kendisine tutunduğumuzda kurtuluşa erdiren, peygamberin ashabından, peygamberin dilinden müjdelenen kurtuluşa erdiren yıldızlardan...*

Tarihteki sıfatı, hakikat araştırmacısı... İran'dan doğan yıldız... Uzun bacaklı, gür saçlı! Hendek kazılması görüşünü dillendiren feraset sahibi kişi... Selman-ı Farisi...

Kendisine hakikat araştırmacısı denmesinin sebebi hikâyesinde saklı. Selman-ı Farisi, aklını ve ruhunu kurtaracak bir yol aramak için baba yurdundan gurbete taşındı. Hakikati bulma yolunda köle pazarında satıldı.

İsfahan'ın Cey Köyü'nden olan Selman'ın babası köyün reisi. Köyde yaygın olan din, Mecusilik dini. Selman da öncelikle bu dini öğrendi. Mecusilik dinini öğrenmek için çok çalıştı ve onların ateşgedesi bile oldu. Babası bir gün Selman'ı kendi çiftliklerine gönderdi. Ancak çiftliğe varamadı hakikati araştıran bu yolcu, yolculuğunun ikinci durağı olan kiliseye vardı. Çünkü mecusi kalmak değildi O'nun kaderi. Kaderinde şimdi İncil'den okumak vardı. Burada uzun süre kaldı. Öyle bir kalışla kaldı ki babasına haber dahi vermedi. Hristiyanlık için "Bu bizim dinimizden daha hayırlıdır." Dedi. Bunu öğrenen babası adamlarını gönderip Selman'ı aldirttı. Selman aynı sözleri babasına da söyledi. Babası baktı ki O'nu ikna edemeyecek, ayağından zincire vurdu ve baba eliyle hapsedildi Selman-ı Farisi...

Şükür ki hapislik uzun sürmedi. Bir yolunu bulup Şam yollarına düştü hakikat araştırıcısı. Önce bir piskoposa hizmet etti. Etti ama O'nun kötü yanlarını da gördü, "sadakayı kendisi yer halka dağıtmaz." Dedi. O vefat ettikten sonra yerine geçen kişiyi çok sevdi. O da vefat edince bir başkasına, daha sonra da bir diğere intisap etti. Yolculuğunun son durağındaki dinin haberini, intisap ettiğı bu en son rahipten alır Selman-ı Farisi... Sorar rahibe, vefatından evvel: "Kime gideyim siz vefat edince?" Bunun üzerine şöyle bir cevap gelir: "Gelmeye yaklaşan İbrahim dininden bir peygamber var. İki omuz kemiğı arasında mührü var. O sadaka kabul etmez, hediye kabul eder. Karataşlı iki dağ arasında bulunan bir şehre hicret edecek. Eğer ulaşmaya güç yetirecek olursan ona ulaş."

Yol devam etti, İslam'a yürüyordu bu kez Selman. Hakikati arayan kulunu İslam ile şereflendirecekti Allah. Her arayan bulmazdı ya bulan hep arayandı. O arayandı, 'HAKİKATİ ARAŞTIRAN'dı. Allah çabasını boş kılmadı, yolunda mücadele eden kuluna yolunu açtı. Farisi'nin gönlünde bu kez diğere hiç benzemeyen bambaşka bir ateş yandı.

Yürüdü Selman, yol da Onunla beraber yürüdü. Yolculuğunun geri kalanını kendi dilinden şöyle anlattı: "Arap yarımadasından bir kafile geldi. Onlara řu sığırlar ve koyunlar karşılığında ülkenize beni götürür müsünüz? dedim. Evet, dediler. Onlarla yola koyuldum. Ancak yolda bana zulmettiler. Yahudi'ye köle diye sattılar. Bir gün bir başka Yahudi geldi beni satın aldı. Sonra O beni Medine'ye götürdü. Medine'ye geldiğimizde buranın bana anlatılan yer olduğuna kesin kanaat getirdim. Burada adamın hurma bahçesinde çalışmaya başladım. Sonunda Hazreti Peygamber, peygamber olarak gönderildi. Medine'ye hicret etti. Kuba'da Amr bin Avf Oğulları'nın evinde konakladı. Ben hurmanın tepesindeyken, efendim olan kişi de altında oturuyordu. Amcasının oğlu O'na gelerek "Şu Kayle Oğulları'nı Allah kahretsin! Kuba'da bir adamın etrafına üşüşmüşler. Mekke'den geliyormuş. Peygamber olduğunu söylüyorlar. "dedi. Allah'a yemin olsun ki adam bunu der dermez beni bir heyecan sardı, ayağım kaydı, neredeyse efendimin başına düşüyordum. Hızla aşağı indim. Ne dedin, ne dedin demeye başladım. Efendim elini kaldırarak çeneme şiddetli bir yumruk attı. "Sana ne ondan! Sen işine bak!" dedi. İşime döndüm. Akşam olduğunda yanıma biraz hurma aldım ve yola çıktım. Kuba'da bulunan Allah Rasulü'ne geldim. Yanında sahabeden bir grup vardı. O'na şöyle dedim: "Siz ihtiyaç sahibisiniz, gurbettesiniz. Yanımda sadaka için ayırdığım biraz yiyecek var. Bulduğunuz yer bana haber verilince buna en layık olanın siz olduğunuzu düşündüm ve size getirdim." Yiyecekleri yanına bıraktığımda ashabına: "Allah'ın ismini anarak yiyiniz." Buyurdu ama o elini hiç uzatamadı. İçimden; "Vallahi işte birinci işaret. O sadaka yemiyor." dedim. Sabahleyin O'na biraz yiyecek daha götürdüm. "Görüyorum ki sadaka yemiyorsunuz. O zaman size řu yanımdaki şeyi hediye etmek istiyorum" dedim. Ashabına: "Allah'ın ismini anarak yiyin." dedi ve kendisi de onlarla beraber yedi. Kendi kendime: "işte bu da ikincisi hediye almıyor" dedim. Allah'ın dilediğı kadar bekledim. Sonra tekrar yanıma gittim. O'nu bir cenazeyi uğurlarken buldum. Üzerinde ince kadifeden bir elbise vardı. Selam verdim. Sırtının en yüksek yerini görmek için uzandım. Ne yapmak istediğimi anladı, bürdesini hafifçe kaldırdı. Peygamberlik alameti iki omzu arasından göründü. Tıpkı rahibin bana anlattığı gibiydi. Tuttum ve öpüp ağladım.

Günlerden bir gün Allah Rasulü beni çağirttı. Önünde diz çöktüm. Şimdi size anlattığım gibi başımdan geçenleri O'na anlattım. Sonra müslüman oldum. Ancak köle olmam Bedir ve Uhud'a katılmama engel

oldu. Bir gün Rasulullah: “Efendinle anlaş da seni azad etsin” buyurdu. Ben de anlaşma yaptım. Sahabilere bana yardım etmeleri için emretti. Allah bana hürriyet nasip etti. Artık hür müslümandım. Hendek ve diğer savaşlarda bulundum.”

Hendek Savaşı’nda Ensar, Selman bizdendir dedi. Muhacir, hayır Selman bizdendir, diye buna karşı çıktı. Allah Rasülü sesini yükselterek “Selman bizdendir, ehlibeyttendir!” buyurdu.

İşte böyle bir yolculuk Selman-ı Farisi’nin yolcuğu. Böyle güzel, böyle örnek bir yolculuk. Dosdoğru bir yol üzerinde olan peygamberin yolu. Baba yurdundan, çiftliklerden, nimetlerden sahibini çıkaran, bir ülkeden diğerine, bir şehirden başkasına sürükleyen Allah’ a ulaştıran bir yol.

Zenginliği elinin tersiyle itti bu yolda Selman-ı Farisi. Parasız kaldı, yollara düştü. Elinde hurma yaprağını iyice bükerek ip ve sepet yaptı. Kazandığı bir dirhem ile gününü idare etmeye çalıştı. İnsanları, dinlerini, mezheplerini, yaşantılarını gözlemleyip araştırdı. Köle pazarında satılsa da, efendisinden çenesine yumruk yese de Hak peşinde ısrarlı bir yolculuk sürdürdü. Hakikat araştırmacı denirdi ya hakikaten öyleydi. Mecusiliği de Hıristiyanlığı da gören ve İslam ile şereflenen Selman-ı Farisi için, ilmin kapısı Hazreti Ali efendimiz “Lokman-ı Hâkim” derdi.”İlk ilim ve son ilim O’na verilmiş. İlk ve son kitabı okumuştur. O bitmeyen bir deryadır” derdi.

Selman-ı Farisi’nin yolculuğu “Ey iman edenler! Allah'a ve O'nun Resul'üne ve Resul'üne indirdiği kitaba ve daha önce indirdiği kitaba iman edin.” Ayetiyle örtüşen bir yolculuktu. Allah şefaatinin üzerimize eylesin.

Allah Teâlâ'nın, peygamberine : “Kullarım Beni sana soracak olursa muhakkak ki Ben (onlara) pek yakınım. Bana dua ettiği zaman dua edenin duasına cevap veririm. Öyleyse onlar da Benim çağrımaya cevap versinler ve bana iman etsinler. Umulur ki irşad (doğru yolu bulmuş) olurlar” (Bakara-186) ayeti mucibince duamız şöyle:

Ey rabbim Onlar gibi “Bizi de doğru yola ilet. Kendilerine nimet verdiklerinin yoluna.” (Fatiha suresi-6,7)

“Ashabım gökteki yıldızlar gibidir. Hangisine uyacak olursanız hidayete erersiniz.” Hazreti Muhammed (sallallahu aleyhi ve sellem) / Abd İbn Humeyd el-Muntekhab min el Musned

HANIMLAR ALEMİNİN YILDIZLARI

Meftun A.Y.

EŞLERİN BİRBİRLERİNE GÜVEN DUYGUSU NASIL OLMALI?

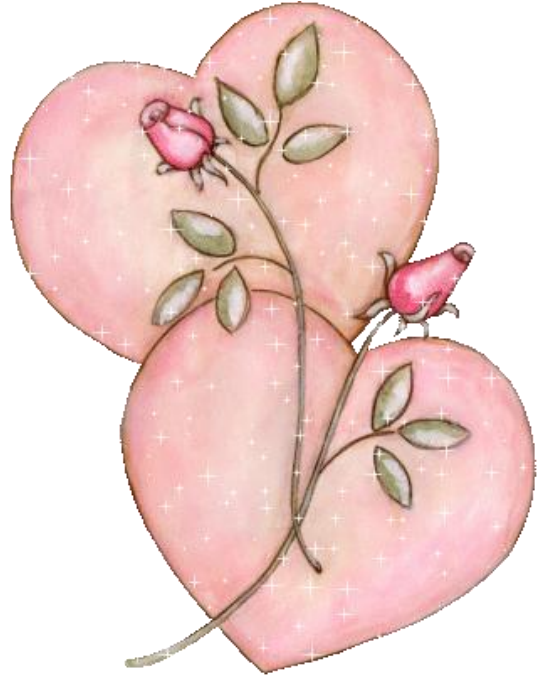
Eşlerin birbirlerine güvenmeleri meselenin farz noktasıdır. Eşlerin birbirlerine olan güvenleri kırıldıysa, o evlilik çatırdıyordu. Sıkıntı vardır. O yüzden eşler birbirlerine olan güven duygularını hiç yitirmemeli. Eşler birbirlerini güvensizliğe itecek davranış, ima, hal ve hareketlerden uzak durmalıdırlar. Erkekler de kadınlar da birbirlerine karşı bu noktada güven sarsıcı olgudan, oluşumdan uzak durmalıdırlar. Kadın gideceği yeri ayan beyan açıkça söylemeli, erkek de kendisinden şüphelendirecek tavır ve davranıştan uzak durmalıdır. Erkekler bu noktada biraz boşboğazlık yapıyorlar, başka bir kadına gidecekmiş gibi tavır ve davranışta bulunuyorlar. Bu eşleri kıskandırmak için yapılan davranışlar geri toplumlarda olacak olan bir şey. Bunu cahil insanlar yaparlar. Erkeğin bu tip davranışı kadını cahilliğe itecek ve kadın da kıskandırmak için bir takım davranışlarda bulunacaktır. O zaman erkek kadına vurmaya, kadını boşamaya kalkışıyor.

Bir kadın kendisine telefon geldiğinde gidip yatak odasında görüşüyorsa veya bir erkek kendisine telefon geldiğinde gidip yatak odasında fis fis fis görüşüyorsa veya bir kadın telefonunu alıp tuvalete gidip orada mesaj çekiyorsa veya bir erkek telefonunu yanına alıp tuvalete gidip oradan mesaj çekeceğim diye uğraşıyorsa ve bu eşler birbirlerini yakalıyor, ondan sonra da gecenin ikisinde, üçünde beni arıyorlarsa sıkıntı var demektir.

Bir erkeğin borcu olur, alacağı olur, işi ile alakalı sıkıntısı olur, gece adam onu arar densiz insan mı yok. Adam onlara cevap vermeyebilir. Veyahut da onunla konuşmak istemeyebilir. Telefonu birkaç kez çalar. Evidir, eşinin çoluğunun çocuğunun yanında bağırılmak, çağırılmak, hakarete uğranılmak kolay şeyler değildir. Adam arayanı görmüştür bakmıyodur telefona o esnada. Kadın da bunu hemen güvensizliğe atfetmeyecek.

Veyahut kadının bir tane çenesi düşük arkadaşı vardır. Telefon açtı mı yarım saat kapatmıyordur. Kadını böyle bir arkadaşı aradı. Evde de eşi var. Açmıyordur kadın telefonu. Çünkü telefonu açınca yarım saat, kırkbeş dakika onu dinleyecek. Kadın dinlemek zorunda kalacak ama evde de eşi var. Açmadı. Erkeğin hemen güvensizliğe, su-i zana düşmemesi lazım. Eşler uzakta da olsa yakında da olsa birbirlerine karşı güveni ön safta tutmalı, güvensizlik söz konusu olmamalı. Ve güvensizliğe mahal verecek, güvensizliğe tavır teşkil edecek her türlü davranıştan erkekler de kadınlar da uzak durmalı vesselam.

Mustafa ÖZBAĞ (09.08.2012 Gazcılar Sohbeti)

SOHBETİ PİRAN

ESMA YOLCU

VEYSEL KARANİ

Yemen illerinde Veysel Karani

Hayatını Allah ve Rasulü (sallallahu aleyhi vesellem) yoluna göre yaşayan, İslam'da eşine az rastlanan Hakk'a ulaşma yolunun yolcularından. Anne sevgisinin büyüklüğüyle anlamlandırılmış bir din büyüğü Veysel Karani.

Babasının adı Amir, asıl ismi Üveys bin Amir-i Karani'dir . Babasını 4 yaşında kaybetmiştir. 555-560 yılları arasında Yemen'in Karan Köyü'nde doğmuştur. Çobanlık yaparak geçimini sağlamıştır. Yaşadığı Karan Köyü Yemen tarafında adı pek bilinmeyen bir beldedir. Etrafı kum dağları ile çevrilidir, kurak ve çorak bir iklime sahiptir. Üç beş kuyu üç beş dağ vardır, bir şey ekip biçemezler, hayvanlar Üveys (Veysel karani) isimli bir çobana emanet edilir. Üveys güttüğü develer için belli bir ücret istememiş, ne verirlerse kabul etmiştir. Fakir olanlardan hiç ücret almamıştır. Aldığının yarısını sadaka olarak fakirlere dağıtır, kalanını da kendi ihtiyaçlarına ve annesine harcamıştır. Veysel Karani 'nin çok yaşlı bir annesi vardır, hem kör hem de kötürümdür. Veysel Karani onun eli, ayağı, gözü ve kulağıdır. Yedirir, içirir, bebek gibi bakar annesine. Ne derse yapmış olmayacak arzularını bile ikiletmemiştir.

Müslüman olduktan sonra bütün ömrü boyunca sevgili Peygamberimiz'in aşkı ile yanıp tutuşur. Bir an bile Rabb'ini unutmaz. Kulluğunda o dereceye yükselir ki, her hâli, her hareketi ve her sözü insanlara ibret haline gelir. Kimseden incinmemiş ve kimseyi incitmemiştir. Onun en önemli vasfı; Peygamber Efendimiz'e olan aşkı, ibadete canla başla tutunuşudur. Annesine çok hizmet edip, hayır duasını almıştır. Üveys, Rasûlullah Efendimiz'i (sallahu aleyhi vessellem) görmeyi çok arzu etmektedir. Defalarca Peygamber Efendimiz'i görmek için annesinden izin ister. Annesi, kendisine bakacak kimsesi olmadığı için izin veremez. Üveys hasretini yüreğine gömer ve bu konuda bir daha tek kelime etmez. Aşkını dağlara, taşlara anlatır. Artık gün boyu ibadet eder, sürüyü de melekler bekler.

Veysel Karânî Hazretleri gece-gündüz ibadet eder. Kendini halktan gizler. Annesinin vefatından sonra Karan Köyü'nden çıkıp Kûfe şehrine gider.

Peygamber Efendimiz vefatı yaklaşınca, hırkanızı kime verelim? Diyenlere "Üveys-i Karnî'ye verin." buyurur. Rasûlullah'ın vefâtından sonra Hazret-i Ömer ile Hazret-i Ali Kûfe'ye geldiklerinde, Ömer (radiyallahü anh) hutbe esnasında; "Ey Necdliler, kalkınız!" buyurur. Kalkarlar. Aranızda Karan'dan kimse var mıdır? Buyurur. Evet derler ve birkaç kişiyi ona gönderirler. Hazret-i Ömer, onlardan Üveys'i sorar. Biliyoruz derler. O, sizin bildiğinizden pek aşağı bir kimsedir. Dîvânedir, akılsızdır ve insanlardan kaçır bir hâli vardır. Hz. Ömer "Onu arıyorum, nerededir?" buyurur. Arne Vadisi'nde develerimize çobanlık yapmaktadır, biz de karşılığında ona akşam yiyeceği veririz, şehirlere gelmez, kimse ile sohbet etmez. İnsanlar gülünce, o ağlar; insanlar ağlayınca o güler derler. Hz. Ömer, "Onu arıyorum." buyurur. Sonra Hazret-i Ömer'le Hazret-i Ali, onun olduğu yere giderler. Onu namaz kılariken bulurlar. Allahü Teâlâ, develerini gütmesi için bir melek vazifelendirmiştir. Namazı bitirip selâm verince, Hazret-i Ömer, kalkar ve selâm verir. Selâmı alır. Hazret-i Ömer, "İsmin nedir?" diye sorunca "Abdullah, yani Allah'ın kulu." Diye cevap verir. Hz. Ömer, "Hepimiz Allah'ın kullarıyız; esas ismin nedir?" diye sorar. "Üveys" der. Hz. Ömer, "Sağ elini göster." buyurur. Gösterir. Hazret-i Ömer, "Peygamber Efendimiz size selâm etti. Mübârek hırkalarını size gönderip 'Alıp giysin, ümmetime de duâ etsin.' diye vasiyet buyurdu" der.

Bunun üzerine Veysel Karani Hz. leri "Ya Ömer! Ben zayıf, aciz ve günahkâr bir kulum. Dikkat buyur, bu vasiyet başkasına ait olmasın?" deyince; "Hayır ya Üveys, aradığımız kimse sensin. Peygamber Efendimiz senin eşkâlini belirtti." cevabını verir.

VEYSEL KARANİ HAZRETLERİNİN BAYKAN İLÇESİNDEKİ TÜRBEŞİ VE KABRİSTANI

Bunun üzerine, Hırka-i şerîfi hürmetle alır, öper, koklar, yüzüne gözüne sürer. Sonra, “Siz burada bekleyin.” deyip yanlarından ayrılır. Biraz ileride hırkayı yere bırakıp, yüzünü yere koyar. Cenâb-ı Hakk’a şöyle duâda bulunur:

“Yâ Rabbî! Sevgili Peygamber Efendimiz, ben fakir, âciz kuluna Hazret-i Ömer ve Hazret-i Ali ile Hırka-i şerîflerini göndermiş.” diyerek günahkâr olan bütün müslümanların affı için duâ eder. Birçok günahkâr müslümanın affolduğu bildirilince, Hırka-i şerîfi hürmetle giyer.

Devamlı ibadet ve tefekkür hâlinde yaşamıştır. Devamlı insanlardan uzak yaşamış, kimseyle görüşmemiştir. “Benimle en çok konuşan, Hazret-i Ömer ve Hazret-i Ali’dir.” demiştir. Veysel Karânî Hazretleri Mekke’de hac yapıp, Medine’ye gidince, işte Resûlullah(sallallahu aleyhi vesellem)’in türbesi burasıdır diye kendisine gösterildiğinde kendinden geçerek düşüp bayılır. Ayılınca, “Beni buradan götürün. Rasûlullah (sallallahu aleyhi vesellem) Efendimiz’in medfûn bulunduğu bir beldede benim için yaşamamanın tadı olmaz.” buyurur.

Birisi Veysel Karânî Hazretleri’ni ziyarete gider. Ona hitaben; "Ey Allahü Teâlâ'nın sevgili kulu! Bana bir nasihatte bulun?" der. Veysel Karânî Hazretleri; “Allahü Teâlâ’yı bilir misin?” Evet bilirim. “Öyle ise, Allahü Teâlâ’dan gayri şeyleri unut. Bu yetişir.” buyurur.

Geceleri hiç uyumaz. Bir gece, “Bu gece kıyam gecesidir.” Der. Diğer gece, “Bu gece rükû gecesidir.” Öbür gece, “Bu gece secde gecesidir.” Der ve bir geceyi kıyam, bir geceyi rükû, bir başka geceyi de secdeyle geçirir. “Ey Üveys, bu kadar uzun geceyi bir hâlde geçirmeye nasıl katlanıyorsun?” dediklerinde; “Secdede, sabah oluyor da, ben hâlâ bir kere Sübhâne Rabbîyel a’lâ diyemem. Hâlbuki üç tesbih sünnettir. Bunu yapamamamın sebebi, meleklerin ibadetini yapmak istememdir. Buna ise gücüm yetmemektedir.” der. Sıffin Savaşı sırasında, Ali tarafında savaşmıştır ve 657 yılında ölmüştür. Naaşını almaya gelen üç kabilenin taşıdığı tabutlarda da keramet göstererek görüldüğü söylenir. Böylece bu üç ayrı kabilenin yerleşim yerleri olan Yemen ve Şam’da bulunan türbelerinin yanında Siirt ilinin Baykan ilçesi Ziyaret beldesinde de bir türbesi olmuştur.

Hakk’ın Habib’in sevgili dostu
Yemen ellerinde Veysel Karani
Söylemez yalanı yemez haramı
Yemen ellerinde Veysel Karani

Aşık Yunus ey de ben de varaydım
ol mübarek hub cemalin göreydim
Ayağın tozuna yüzler süreydim
Yemen ellerinde Veysel Karani

AŞIĞIN TÖVBESİ

Ey aydın yüzlü, ey daimi varlığın ruhu, ruhumu kendine çek ,bana vuslatınla cömertlik et! Öyle bir sevgilim var ki sevgisi kalbimi yakıp kavurmada.Dilerse gözlerimin üstünde yürür ,arapça daha hoş ama farsça söyle, zaten aşkın bunlardan başka daha yüzlerce dili var ama sevgilisinin kokusu uçup geldi mi o dillerin hepsi şaşırır lal olur kalır, artık ben susayım kafî sevgili söylemeye başladı.Dinle,kulak kesil!Allah doğruyu daha iyi bilir.Artık burada Allah konuşuyor.Aşık tövbe etti mi işte o zaman kork;çünkü aşık ayyarlar gibi dar ağacında ders verir.Aşıklara dostun güzelliği müderistir,yani öğretmendir.Defterleri dersleri meşkleri de onun yüzüdür.Susarlar;ama tekrar tekrar attıkları naralar sevgilinin arşına,tahtına kadar ulaşır .Dersleri fitne,oyun,dönüş ve titreyiştir.Onlar ne ziyadat okurlar ne de silsile...

Hz. Mevlana'da Fatiha-ı Şerife'de olduğu gibi başlangıçta Allah'ı övmek, methetmek vardır.Ondan sonra kul kendi diliyle önce Allah'ı methettikten sonra kulun kendi lisanını Allah Kuran'ı Kerim olarak,kendi lisanı olarak gönderir.Bizi inam ettin ,ihсан ettin.Kullarınla beraber eyle.Kulun kendisine aittir;ama onu da Allah kendisi söylemiştir.Hz. Mevlana da öylesine Allah'ı metheden ,sena eden bir olguyla bir duyguyla girişiyor.En sonunda diyor ki dinle.Şimdi diyor bunu Allah söyleyecek bundan sonrasını bana ilham etti,bana tecelli etti ve bu ilham benim dilimden.Bu da ona aitti;ama bunu hususiyetle kendi üzerine aldı.Diyor ki aşık tövbe etti mi işte o zaman kork;çünkü aşık ayyarlar (ayyar dediği tembel uyuşuk insan), tembel uyuşuk insan gibi dar ağacında ders verir.Aslında burasına Hz. Mevlana öylesine bir girift, giriş yapıyor ki öylesine zirve yapıyor ki Hallacı Mansur Hz.'lerinin halini -biz çok yukarılarda tutarız ya- Hallacı Mansur'un bu halini tembel hal olarak görüyor.Diyor ki bu aşığın en tembeli olmasına rağmen o öylesine tövbe etti, öylesine temizlendi ve pak hale geldi.O temizliğinin paklığının neticesinde o tembel uyuşuk aşık dar ağacında herkese ders verdi.Eğer aşığın tembeli aşığın uyuşuğu öylesine tövbe ettiğinde dar ağacında ders veriyor ise aşığın tembel olmayanı aşığın çalışkanı artık nerelerde ders verir.Bu farklı bir nokta ve bu beni heyecan kasırgasına sürükledi.Bu müthiş bir şey...Birisine deseniz ki Hallacı Mansur'u kötüleyin kötülenmez muhakkak aşık o... Hz. Mevlana onu tembel, uyuşuk bir aşık olarak görüyor işin en ilginç noktası bu ve diyor ki o,öylesine bir noktaya gelmiş bir kimse dahi aşığın uyuşuğudur diyor.Aşığın uyuşuğu dahi dar ağacında ders verir diyor öyle tövbe ederse...Tabi tövbe bütün müminler için Müslümanlar için Cenab-ı Hakk'ın açtığı bir kapı...Allah tövbe edenleri sever.Tabi Ayet-i Kerime'de Allah tövbe edip temizlenenleri sever deyince bizim konuştuğumuz tabi burada ilahi aşk olunca o ilahi aşıklığa gidecek olacakların o maşuğun sevdiği şeylerle hemhal olması lazım.Maşuk neyi seviyorsa o sevdiği hal ile hallenmesi lazım.Eğer maşuğun sevdiği hal ile hallenmez ise aşık davasında samimi olmadığını gösterir.Bu şuna benziyor: Bir kadın kocasını çok seviyor ama kocasını çok sevdiği halde onun istediği gibi davranmıyor ve diyor ki ben seni çok seviyorum veya bir erkek bir kadını çok seviyor ama onun sevdiği gibi davranmıyor veya insanlar birbirlerini sevdiklerini iddia ediyor sevdikleri gibi davranmayınca onların yörüngesinden gittiklerini görüyor.Aşık uyuyordu,uyandı .Uyanınca baktı ki kendi haline;maşuğun istediği gibi değil,maşuğun istediği ölçüde değil,maşuğun yörüngesinde değil.Bunun için aşığın bir şey yapması lazım.

İşte maşuk kendi aşığının kendisine yaklaşması için ona bir yol çiziyor.Diyor ki sen bu yoldan bana yaklaş,bana doğru gel ,bu yoldan beni kendine yaklaştır ki ben de seni zaten seviyorum ama benim istediğim gibi ol ,ben seni ezelden sevdim zaten ama ben seni ezelden beri sevmeme rağmen sen bizim aramıza perdeler koydun.Sen benimle kendi arana duvarlar ördün.Sen o duvarları yık,temizle; sen duvarları yıkmak için bir çaba sarfedeceksin,ben o duvarları yıkıvereceğim zaten.

O aşık uyanık değildi;karanlıktaydı,uyandı.Aydınlığa kavuşacak ama bakıyor karşıda bir ışık, nur var.O nura yaklaşması lazım.Doğru yol o,onun maşuku orada.Bütün güzelliği ve ihtişamıyla orada tecelli etmiş.Bütün her şeyi ile orada duruyor.Saçları bukle bukle ,kukle kukle gözleri rengarenk, dudaklarından bal akıyor.Dillerinden bal akıyor.O bir konuştuğu zaman alem konuşuyor ,o bir seslendiğinde bütün varlık

sesleniyor sanki ve o karşıda uzakta, niçin aslında uzakta değil o ,ama aşık için uzak görünüyor ,o yol uzun görünüyor aşığa onu yaklaştırmayı,yakınlaştırmayı lazım.İşte maşuk aşığını sevdiğinden o kendince örmüş olduğu duvarları diyor ki; sen bir kendince o duvara bak ve o duvarı ortadan kaldır.O yüzden tabii bunun kendi içinde de halleri var ;üç derece hali var.Kimisi vardır cennete girmek için tövbe eder ,kimisi cehennemden kurtulmak için tövbe eder,kimisi cennete gitmek için tövbe eder ama kimisi de maşuğuna kavuşmak için tövbe eder.Bir kimse günahlarından tövbe eder,geri dönerse Cenab-ı Hak onu cehenneminden kurtarır,kötülüğü bırakır o,cehennemden kurtulur.Bir kimse tövbesine devam eder,o da cennete girer.Hz. Mevlana bu noktada der ki Hadis-i Şerif'i vardır 'Kıyamete dek tövbe kapısının açık olacağını.' Hz. Mevlana'nın Mesnevisi'nde de her türlü insana işaret vardır,her türlü insana göre bir hal vardır,öğüt vardır.Cehennemden kaçana da öğüt vardır ,cennete girmek isteyeneye de öğüt vardır ,Allah'a,maşuğuna vuslat olmak isteyeneye de öğüt vardır.O yüzden Mesnevi'nin herkese ait bir tövbe,herkese ait bir anlayışı,idraki de vardır.Mesnevi bu noktada ilahi bir nefesle meydana gelmiş bir eserdir.Öyle olunca herkes onda kendine göre bir şey bulur.Hatta Hz. Mevlana kendisi için öyle der Mesnevi'nin başında 'Herkes zannınca bana dost oldu ama bana ciğeri yanık ,ciğeri ayrılıktan pare pare olmuş,bir gönül isterim ki o beni anlasın' der.İşte Mesnevi'ye baktığımızda herkes kendince Mesnevi'yi kendisine yakın görür veya Hz. Mevlana'ya baktığımızda herkes onu kendince kendisine yakın görür veya bir veliye bir mürşidi kamil bakınca herkes kendisince kendine dost görür ama onun içini ancak o kimse kendisi bilir,bir de maşuğu bilir,bir de o halden anlayan bilir.O halden anlamayan bir kimse ondan anlamaz.Bir tabaktan kuru fasülye yiyen iki kişinin ikisi de farklı lezzetler alacaklar ama aynı kuru fasülyeyi yiyorlar.Sonuçta kuru fasülyenin tadıyla kendi aralarında bir anlaşma olabilir.Bu da bunun gibi bir şey...Gönlü yaralı bir kimse olursa öbür gönlü yaralıyı anlayabilir ,gönlü yaralı olmazsa bir kimse gönlü yaralıyı anlamaz.Bir ayrılık acısı çektiyse bir kimse ayrılık acısı çeken anlar.Bir vuslat yaşadıysa bir kimse vuslatın tadını anlar.Sevgilinin dudağında dudağını gezdirdiyse bir kimse hep o dudağı isteyecektir.Kendisi ve o sevgilide başka bir kimse aynı sevgilide dudak gezdirdiyse o onun çektiği acıyı hasreti o onun çektiğini tadı anlayacaktır. İşte tövbe ile alakalı böyle bir şey var.Yani o kimse cehennemden kurtulmak istiyorsa Allah temizlenenleri sever.Cehennemden kurtulmak için kötülükleri bırakacak ,tövbe edecek ,geriye düşenler olacak mı olacak.Hz Mevlana Mesnevisi'nde bunlardan da bahsetmiş,Hadis-i şerif'i almış koymuş:'Cennetin 8 kapısı vardır.Bir kapısı da tövbe kapısıdır.' Hz. Rasulullah(s.a.v.) buyurur ki 'Kıyamete kadar o kapı açıktır.' Hz. Mevlana da der ki 'O kapı,güneş batıdan doğuncaya kadar açık kalacaktır.O kapıdan yüz çevirme.' Bu herkese söylediği bir şey ,sen o kapıdan tövbe kapısından hiç yüz çevirme, cennetin Allah'ın rahmetiyle 8 kapısı var oğul, o 8 kapısından biri de tövbe kapısıdır.Öbürlerinin hepsi de

bazen açılır,bazen kapanır.Fakat tövbe kapısı hep açıktır.Bunu ganimet bil ,hasedçinin körlüğüne rağmen derhal pılımı pırtını oraya çek yani o tövbe kapısı açık ,açık bulunduğu müddetçe sen ümidini kesme ve tövbeye devam et.Namaz 5 vakittir ya belli vakitlerdedir.Oruç bellidir; Ramazan Ayı'ndadır.Tövbenin zamanı yoktur,zikirdir.Tövbe öyle olunca o kimse her daim tövbe etmeli.Hz Peygamber 'Ben günde 70 kez tövbe ederim'der.'Allah'im sen beni affet',bir tövbedir.Pişmanlık duymak tövbedir.'Bu yanlış bir şeydir.Ben bunu nasıl yaptım.Bundan uzaklaşayım'demek tövbedir .

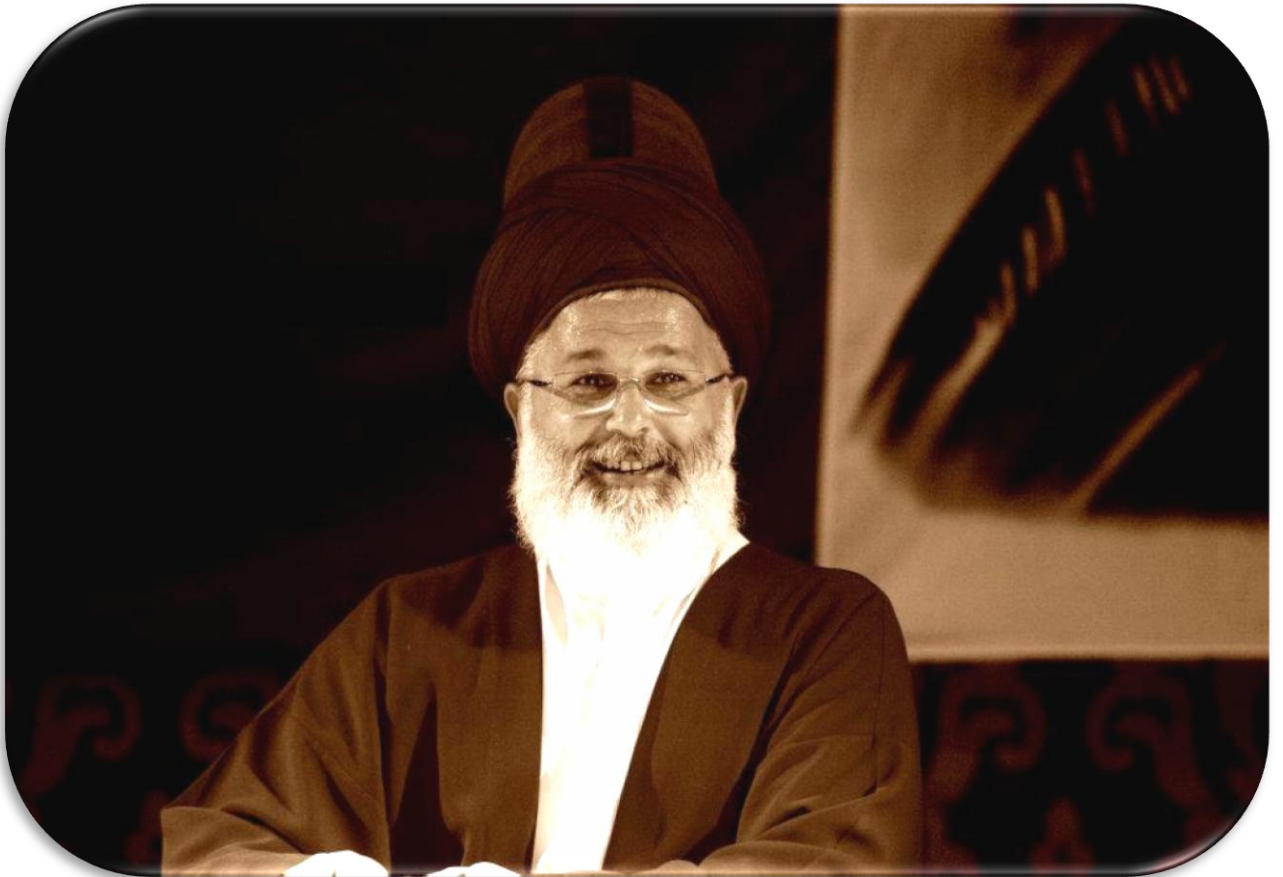
Tövbenin de dil ile olanı var, fiil olanı var,bir de gönülle olanı var.Dil ile olanı,o kimse ona tekrar düşüyor.Dil ile olursa 'Ya Rabb'im beni affet' diyor dil ile gönülden değil;bir de fiil ile olanı var, o günaha bir daha gitmiyor ayakları ile elleri ile bu tövbenin fiille olanı; birde gönülle olanı var,artık o kötülüğü gönlünden hiç geçirmiyor.Onun kalbine bir kötülük,bir yanlışlık,bir eksiklik gelmiyor.Mesela en kavga anında dahi onun ağzından kötü bir söz çıkmıyor.Onun ağzından karşısındakine hakaret olacak ,kıracak bir söz çıkmıyor.Dinliyor sadece karşısındakini.Bu gönlüyle tövbe edip gönlü temizlenmiş insanlardır.Şimdi insanlar vardır toplum hayatında görürüz,bir şey söylerler ağızlarından kötü bir söz çıkar ya 'ben bunu söylemek istemiyordum,özür dilerim,affet' der.Aslında onun gönlünde o vardı.Ben bunu söylemek istemiyordum demesi de doğru değil ,o yanlış;tabağı kırmışsın bir kere geri dönüşü yok ve diyorsunuz ki ben bu tabağı kırmak istemiyordum. Kırmak istemediğin bir şeyi neden sımsıkı tutmazsın.Bir şeyi kırmak istemiyorsan sımsıkı tut.Bir şey kırmak istemiyorsan sen elinden düşürme,dikkatli yürümeye çalış ama birisi sana çelme taktı tabak elinden düştü,bakın tabağı siz kırmadınız,siz tabakla beraber düştünüz,elinizde tabak kırıldı ağlıyorsunuz.O tabağın sahibi sizi asla ve asla cezalandırmaz der ki yapacak bir şey yok.Bir başkası geldi buna bir tekme vurdu,bu elinde tabakla beraber düştü ve tabak kırıldı,kendisi de kırıldı o esnada ,çünkü kendisi de o hal ile hallendi. Tabak ondan ayrı bir parçaymış gibi durmadı,tabak onunla aynı parçaymış gibi oldu,tabak kırıldı. Onun da başı gözü kırıldı, kolu ayağı kırıldı.Üstü başı çamur,kum oldu,toprak oldu neyse tabakla beraber o hali yaşadı, o zaman o tabağın sahibi ona neden o tabağı kırdın noktasında değil,niçin?O da zulüm olur o zaman,ama yinede o noktaya düşen kimse Adem gibi davranacak, tövbe edecek yinede,Adem'le şeytanın haline benziyor.Adem a.s Allah'ın yasakladığı bir şeye yaklaştı ve bunu kendi nefesine verdi.Dedi ki'Ben nefsim zulmedenlerden oldum.Senin yasakladığın meyveye gittim.'Şeytan ise dedi ki 'Sen beni saptırdın.'Şeytan kendince sapkınlığını Allah'ın üzerine yükledi.Adem ise kendi hatasını kendi üzerine yükledi.Hz. Mevlana, Mesnevisi'nde tövbe ile alakalı bu meseleyi öylesine ince perdeden anlatıyor ki, hayrete şayan bir şey.

Adem tövbe edince Allah 'Ey Adem o suçu sende ben yaratmadım mı?' diyor.Direk sufinin haliyle alakalı yani bu meseleyi ancak bir kimse kendi gözünün önünde ayrı boyutta,ayrı bir halde yaşar ve Cenab-ı Hak kuluna hitap eder,kulunun kalbine hitap eder.Bu velilerin evliyaların en büyük kerametlerinden birisidir. Allah onun kalbine ilham edereden kalbine hitap edereden onu konuşturur ve Hz. Mevlana da Allah'ın bu hitabına,Cenab-ı Mevla'nın bu noktada duruşunu bize aktarıyor.

Aşıkla maşuğun arasında sır vardır.Hz. Peygamber bu sırları ifşa ettiği için günde 100 defa tövbe eder. Aşığın tövbesi sırrı ifşa ettiği içindir.Aşık sırrı ifşa ettim ,kendi üzerine alır onu da oysa onun üzerinden ifşa eden maşuktur.Onun üzerinden konuşan konuşuran maşuktur.Onun diline döktüren terennüm ettiren maşuktur ama aşık yine edep eder der ki 'senin sırrını ben açtım,nefsime zulmettim.Senin sırrını ortaya ben döktüm.'Oysa arka planda der ki maşuk ona 'Bunu sana ben söylettim, bunu sana ben ilham ettim,bunu sana ben yürüttüm,ben tutturdum,ben konuşturdum.' Hani var ya Hadis-i Kutsi,'tutan eli olurum,yürüyen ayağı olurum,söyleyen dili olurum,gören gözü olurum;benimle konuşur,benimle görür,benimle duyar' der.Öyle olmasına rağmen aşık yine edep eder,der ki 'Ben senin sırrını orta yere açtım,ben senin cevherini orta yere saçtım,sarhoşluğuma ver benim,ben anlayamadım,perdeyi yırttım,perdenin arkasını göremedim.Ben dilime bir şey kondu ya ben o sarhoşluktan dilime konanı deyiverdim.Benim kulağıma bir şey kondu ya ben bilemedim o kulağıma konulanı herkes dinlesin diye isteyiverdim'der ve aşığın tövbesi maşuğunun sırlarını orta yere döktüğü içindir.Dökerken dahi kendinde değildir ondan döken onun maşuğudur ama o yinede der ki hata benim, günah benim,suç benim ...'

Hz. Mevlana diyor ki Mesnevisi'nde:'Ey geçen hallerden tövbe etmek isteyen,bu tövbe etmekten ne zaman tövbe edeceksin.Yani uyudun,hep uyudun,hep geçen hallere tövbe ediyorsun ,uyanık olsana, sen gözünü aç da tövbe edecek hali yaşama,uyanık yaşa gözünü aç,gönlünü aç ,aş kendini.Hangi boyutta

yaşadığını gör ki geçen hale ağlama, o halin hakkını ver, o hali diri bir şekilde yaşa ki tüh deme, vah vah deme, senin yoksa tövbene de tövbe gerek. Mademki sen geçmiş haline tövbe ettin ,şimdi uyanık ol ,ama senin bir önceki halinde tövbe edecek bir şey var ise , vah ki vah tövbene de tövbe lazım gah zir (yani aşağı) nağmesini kible edinirsin, gah sana yakışmayan bir hal ile hallenirsin. Onu kendine nağme edinirsin, sen o aşağı nağmesini okuyacak kimse değilsin. Sen yeryüzünde Allah'ın halifesisin, senin halden hale geçmen lazım, senin hale geçerken bütün hallere vakıf olman lazım, senin her perdeyi dinlemen, görmeyi okuman lazım, kendine yakışmayan hani esfel-i safiline indi diyor ya sen o esfel-i safilinde dolaşıyorsun, oranın nağmelerini kendine nağme ediniyorsun. Kah ağlayıp inlemeyi öper durursun ondan sonra da o hallerine ağlıyorsun, inliyorsun , ağlamayı inlemeyi öpüyorsun. Sen sevgiliyi öpmüyorsun , sen sevgiliden uzaksın , sen sevgilinin halinden uzaksın, sen kendi ağlamayı öpüyorsun, kendi ağlamayı, inlemeyi ilahlaştırmışsın .Allah senin inlemeyi değil, o sevgili senin ağlamayı değil , senin inlemeyi ve ağlamayı onun hoşuna giden bir şey. Eğer sen inlemeyi ve ağlamayı kendi önüne koyarsan, bu tövbe olarak koyarsan aldanırsın yine. Ey tövbe edici sen bu tövbene de tövbe et. Ağlamayı ve inlemeyi ilahlaştırma, onu ilah görme veya ağlamayı kendi kendine yükseltme, yüceltme. İnlemeyi kendi kendine yükseltme, yüceltme! Ey aşık kişi, senin ağlamana da ağlamak gerek. . . Ey aşık kişi, senin inlemeyi de inlemek gerek, neden ? Senin inlemeyi doğru bir inleme değil, sen öyle bir inle ki Arş-ı Ala titresin. Sen öylesine ağla ki melekler feveran etsinler, hepsi de Allah'tan müsaade isteyip etrafında ağlamaya başlasınlar senin ağlamana. . . Ve sevgili gelsin senin çenenden tutsun, kaldır başını desin, senin ağlamana cevap versin ama sen ağlamayı ilahlaştırdıysan, senin ağlamayı perde oldu sevgili ile önünde, senin tövbenin perde oldu. Tövbe senin önünde perde, sevgiliye ulaşmakta. . . Ey tövbe edip de günahları işlemeye devam eden sahte tövbeci, o tövbenin de tövbeye ihtiyacı var. Öylesine tövbe et ki bir daha da tövbe etmeye ihtiyaç duyma, öylesine tövbe et ki niçin? Hz. Muhammed tövbe ettiği için tövbe et, edep olsun tövbenin, senin tövbenin adım olsun semalara yükselmek için. . . 'Tövbe ederim Ya Rabb'i görememişim daha önce seni. . . Tövbe ederim Ya Rabb'i bu basamağı daha önce çıkmam lazımdı. . . Tövbe ederim Ya Rabb'i neden bir anda senin nurunu göremedim.' Yoksa aşağılara düşmüşlüğünden tövbe ediyorsa o tövbenin de tövbeye ihtiyacı var. . . Tövbe edip tekrar geri dönüyorsa o tövbenin de tövbeye ihtiyacı var ve üstadımın da dediği gibi tavuk tövbesi olmuş oldu o.

O'NUN YOLUNDAN...

(Rasulüm!) De ki: EĞer Allah'ı seviyorsanız bana uyunuz ki Allah da sizi sevsin ve günahlarınızı bağışlasın. Allah son derece bağışlayıcı ve esirgeyicidir." (Al-i İmran Suresi, 31)

"Ey iman edenler! Allah'a ve Rasulüne itaat edin, işittiğiniz halde O'ndan yüz çevirmeyin." (Enfal Suresi, 20)

ÂdemoĖlu, Allah'ın (c.c) yarattıkları içerisindeki en üstün varlıktır. Yüce Allah (c.c) her ne kadar akıl, irade ve seçim hakkı vermişse de insan, yol gösterilmeye muhtaç bir canlıdır. Bunun için Allah (c.c), kitaplarını ve peygamberlerini insanlığa yol gösterici olarak göndermiştir.

Yol, Allah (c.c) ve Rasulüne (sallallahu aleyhi ve sellem) uymaktır. Kur'an ve sünnete tabi olmaktır.

Kendimize örnek alacağımız en doğru yol gösterici Peygamberimiz'in (sallallahu aleyhi ve sellem) sünnetidir. Allah-u Teâlâ, Peygamberini (sallallahu aleyhi ve sellem) insanların en iyisi, en sevimlisi olarak yarattı. Her üstünlüğü, her iyiliği O'nda topladı. Peygamberimize (sallallahu aleyhi ve sellem) tam tabi olabilmek için, O'nu tam manasıyla sevmek gerekir. Olgun bir sevginin alameti ise, O'na tam anlamıyla tabi olmak, uymaktır. Öyle ki: "Seven sevdiğinin yürügesindedir." der Üstadım Mustafa Özbağ.

Hayatımızın her anında, her alanında bizlere bir öğüt bir tavsiye bırakmış olan Peygamberimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) , sağlık alanında da ümmetine birçok tavsiyede bulunmuştur. İşte O'nun sağlıkla ilgili sünnetlerinden birkaçı:

"Şifa iki şeydedir. Biri Kur'an okumakta, diğeri ise bal şerbeti içmekte." (İbni Mâce, Hadis 3457)

"Tedavi olduğunuz ilaçların en iyisi şurup, burun damlası, kan aldırma ve müshil ilaçlarıdır. Sürme olarak kullandıklarınızın en iyisi ise ismid taşından yapılan sürmedir ki gözü cilalayıp parlatır ve kirpikleri besler." (Ebû Dâvûd, Tıp: 8; İbn Mâce: Tıp: 12)

"Sizin tedavi olduğunuz şeylerde hayırlı olan biri varsa o da kan aldırmadır." (Ebû Dâvûd)

"Kim (kendisinden) şu kanları (dışarı) akıtırsa, artık başka bir hastalık için bir başka yolla tedavi olmaması ona zarar vermez." (Ebû Dâvûd)

"Peygamber Efendimiz (sallallahu aleyhi ve sellem) baş ağrısından şikâyet eden bir kimseye kan aldırmasını tavsiye etti." (Müslim)

"Sıtma hastalığı çok şiddetli ateşli bir hastalıktır, onu su ile serinleterek tedavi edin." (İbn Mâce)

O'nu sevebilmek ve yolundan gidebilmek duası ile...

KAHVE

Kahve çekirdeklerinin kavrulup öğütülmesinden sonra sıcak suyla kaynatılarak hazırlanan içecek “kahve” olarak bilinir. İlk olarak 3. yy’da Habeşistan’da yetiştirilmeye ve kullanılmaya başlanmıştır. 18. yüzyılda hacca giden Habeşistanlılar tarafından tüm İslam alemine tanıtılıp; Osmanlı elçileri aracılığıyla da Venedik, İngiltere ve Fransa başta olmak üzere bütün batı devletlerine tanıtılmıştır.

Türkler “kara altın” olarak andıkları kahve çekirdeklerini çok ince öğüterek yeni bir pişirme yöntemi bulmuşlar ve “Türk Kahvesi’nin” doğmasını sağlamışlardır. Dibi kalın bakır cezvelerde, mümkünse mangal veya odun ateşinde ağır ağır pişirilen bu kahve zaman içinde vazgeçilmez bir tiryakilik halini almış, Türk Geleneği’nde de kendine özel ve sembolik bir yer bulmuştur.

Katip Çelebi’nin “ Keyf erbabının keyfini arttırır, cana can katar” diyerek övdüğü Türk Kahvesi; ünü, kokusu, tadı, köpüğü kadar cezvesi, fincanları, tepsisi ve sunumuyla da tam bir törenler zinciridir.

Velhasıl bu keyfin tam olması için kahve içme adabına da uymak gerekir. Bu nedenle ilk olarak kahveyi sade hazırlamak daha doğru olacaktır. Bunun ardından kahvenin yanında ikram edilen sudan içilir ki ağızdaki diğer tatlar arındırılarak kahvenin lezzetine daha iyi varılsın.

KAHVE AĞACI

Kahve içildikten sonra vücudumuzda da ani değişiklikler meydana gelir. Enerjimiz artar. Yemek üzerine içildiğinde sindirimi kolaylaştırır ve mide ekşimelerini önler. Günde içilen 2 fincan kahve kolon ve bağırsak kanserlerine yakalanma riskini azaltır. İçinde bulunan kafein sinir sistemini uyarır. Böylece hafızayı güçlendirir, gevşekliği giderir ve düşünceye açıklık getirir. Uyarıcı etkisiyle kalbi kuvvetlendirir. Böbrek damarlarını genişleterek idrarı çoğaltır. Solunumu hızlandırır. Vücuda hareket kazandırdığından bilinenin aksine selülitte karşı faydalıdır.

Her şeyin fazlası zarar prensibiyle diyebiliriz ki yerinde ve zamanında içilen 2 fincan Türk Kahvesi sağlığınıza faydalıdır vassalam...

